

Р

1

leto XVII

ISKRE

BESEDA UREDNIKA

Dolgo pričakovan prvi snopič ISKER se je torej končno izkresal. Sicer je bolj droban - de nihilo nihil fit, to dejstvo so poznali že Rimljani in tudi nam ga kljub vsem naporom ni uspelo spremeniti.

Bo pa drugič boljše! Zato vas že vnaprej vabim, da malo več pišete za ISKRE. Ne skrivajte svojih prispevkov sramežljivo kot kakšna kmečka nevesta, da jih mora urednik iztiskati iz vas z vsemi mogočimi in nemo-gočimi prijemi, ampak zberite trohico marljivosti in poguma in objavite jih! Saj to ni list za umetnike, ampak "glasilo semeniščnikov Srednje verske šole" in in s tem odličen pripomoček, da se izurite v izražaj nju svojih misli. Tudi verjetno ne pojde vaš prvi prispevek v slovensko klasiko. Iz malega raste ve-liko - če pa še malega ni, odkod naj se vzame veliko?

Svoje prve korake dela tudi literarni krožek. Pova-bljeni ste vsi, ki nimate samo trdne želje, ampak tu-di dovolj marljivosti za pisanje. S tem dvojim boste lahko veliko odnesli zase, pa tudi ISKRE bodo morda deležne še več in še boljših prispevkov.

Vsi sveti 1984

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

M. FABI QVINTILIANI

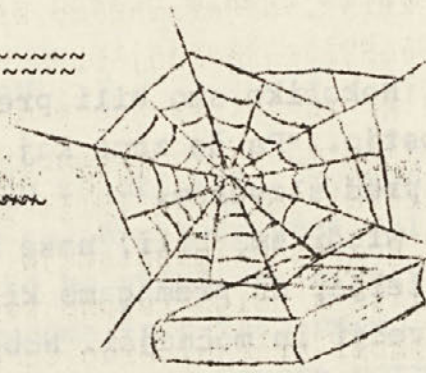
INSTITVTIO ORATORIA

Liber secvndvs, Capvt IX; De officio discipvlorvm

Plura de officiis docentium locutus discipulos id unum interim moneo, ut praeceptores suos non minus quam ipsa studia ament et parentes esse non quidem corporum, sed mentium credant. multum haec pietas conferet studio; nam ita et libenter audient et dictis credent et esse similes concupiscent, in ipsos denique coetus scholarum laeti alacres convenient, emendati non irascentur, laudati gaudebunt, ut sint carissimi, studio merebuntur. nam ut illorum officium est docere, sic horum praebere se dociles: alioqui neutrum sine altero sufficit. et sicut hominis ortus ex utroque gignentium confertur et frustra sparseris semina, nisi illa praemollitus foverit sulcus: ita eloquentia coalescere nequit nisi sociata tradentis accipientisque concordia.

Dovolj sem govoril o poslanstvu učiteljev. Zdaj pa učence opozarjam: ne imejte učiteljev nič manj radi kot študij sam in zavedajte se, da so vaši starši, resda ne telesni, pač pa duhovni. Taki medsebojni odnosi bodo zelo lepo vplivali na učenje. V tem vzdušju bodo namreč radi poslušali, besede si bodo vzeli k srcu, stremeli bodo, da bi jim postali podobni, razen tega bodo v razred prihajali čili in veseli. Graja jih ne bo razjezila, pohvala jim bo v veselje in za trud bodo želi priznanje. Poklic onih je namreč to, da poučujejo, od učencev se pa pričakuje, da se učijo; v nasprotnem primeru ne eno ne drugo nič ne zaleže. Kakor sta za rojstvo človeka potrebna oče in mati, kakor boš zaman razmetaval semena, če jih ne bo ogrela zrahljana zemlja, tako ne bo pognalo govorništvo brez vzajemnega razumevanja med učiteljem in učencem.

Marcus Fabius Quintilianus spada še v klasično doborimske literature. Spisal je precej knjig predvsem o pedagoškem delu. Bil je tudi prvi državno plačani učitelj.

PEŠ NA BREZJE

Teško pričakovane počitnice so bile pred durmi. V Družini sem zasledil vabilo mladim, naj se udeleže peš romanja na Brezje. 'Zakaj pa ne? Enò noč bom menda že zdržal brez spanja!' sem v tistem trenutku pomislil. Z nekaterimi prijatelji in prijateljicami smo se dogovorili, da pojdemo skupaj.

Oblačnega junijskega dne smo se zbrali pri moji teti v Ljubljani. Brez pomisleka nam je brž postregla. Vsi smo bili dobro razpoloženi, prijetno smo kramljali in izmenjali zadnje novice. Teta je opazila moje nove čevlje in se začudila: "Pa menda ne greš v novih na to pot?" Prikimal sem in priznal, da sem en žulj že dobil. Ni si dala dvakrat reči in prinesla mi je svoje unošene škornje rekoč: "Téle poskusi!" Ubogal sem in pozneje rekel: "Hvala. V redu bodo," in si oddahnil. 'Kaj bi bilo sicer z mojimi nogami. Hvala Bogu. Pramoč o pravem času.'

Črni oblaki so vedno bolj stiskali megleno obzorje nad Ljubljano. Bližala se je napovedna nevihta. Dež je v debelih kapljah udarjal po šipah, spremljal ga je svetel blisk in težak glas groma nas je nadlegoval z dvomi in pomisleki.

Pripravljali smo se na odhod, iskali po svojih torbah dežnike in razgrinjali dežne plašče. Tedaj je teta z bežnimi pogledi opazila razne pomanjkljivosti v obutvi in obleki. Če se ji je zdelo, da ima na zalogi boljšo ali bolj primerno garderobo, nam jo je z veseljem ponudila in posodila. "Na tako pot, pa greste tako brez skrbi!? Na marsikaj morate računati!" Spomnilo jo je dolgo, naporno pešačenje proti Brezjam, ker je zunaj še vedno deževalo. Do skupnega odhoda iz šentviške cerkve nas je ločila še dobra ura. "Če se ne bo zvedrilo, se raje vrnite, da se ne boste prehladili. V takem vremenu vendar ni za iti. Tu imate še nekaj, za žulje," je dejala in mi nekaj obližev vtisnila v roko.

Nekoliko smo bili presenečeni nad njeno požrtvovalno skrbnostjo. "Pa še zame kaj zmolite," so bile njene zadnje besede pred slovesom.

Mladi smo bili, naše izkušnje so bile majhne, navdušenje in želja, da premagamo kislo vreme in veliko razdaljo sta bili večji in močnejši. Nobenih dvomov nismo imeli, da bi nas kaj zadržalo. Vse se nam je zdelo preprosto, sprejemljivo. 'Saj imamo vse potrebno proti dežju, noči, lakoti in žejo. Potrebna je le še volja in večurna hoja.'

Po uvodni maši se je množica neugnane mladine iz cerkve razlila v dolgo kolono svetlikajočih se dežnikov in se pomikala proti Kranju. Drug za drugim, drug ob drugem smo stopali v deževno, temno noč, prepevali in molili ter se spoznavali. Po tričetrtturnem postanku smo sicer že nekoliko utrujeni nadaljevali še drugi del poti do Brezij. Podplati so bili razboleli, kolena trda, voda, ki je žvekala v čevljih, je vroče podplate osvežujoče hladila. Dežja ni bilo več, preskakovati smo morali le večje ali manjše luže, ki so sicer tu pa tam prebudile kakšnega zaspanega potnika.

Dobrih sedem ur hoje je bilo za nami, ko smo zagledali zvonike brezjanske cerkve. Naše moči so bile precej pri kraju. Utrujenost je legla na nas, zlasti med mašo, ko smo se umirili in posedli kar po tleh. Mnogi so kinkaje dremali, tudi sam sem samo z enim očesom sledil sveti daritvi. Po maši je cerkev spet bolj oživela in se predramila. Ustavil sem se še pri Marijinem oltarju, da bi se Mariji zahvalil za srečno pot in pomolil za svojo dobro teto.

Naše srečanje in romanje je šlo h koncu. Ko smo se gnetli po avtobusih proti domu, smo se sproščeno pogovarjali in šalili. Zbližala nas je mladost, skupaj preživeta noč in veselje nad osvojenim ciljem.

Janez Kvaternik

POČITNIŠKI DOPOLDAN

Ura je bila osem zjutraj, ko me je zbudil hišni zvonec. Nisem ga dosti upošteval, temveč sem se obrnil in spal dalje, misleč, da bo vsiljivec že odnehal, ko bo videl, da ni nikogar doma. Toda le-ta je zvonil neutrudoma in s tako vnemo, da sem že mislil, da bo v našem ubogem zvoncu vse vzmeti potrgalo. Tedaj sem se spomnil Gregorja, ki je prihajal ob najbolj nenavadnih urah po tlačilko za kolo. Gregor je namreč sosedov fantič, kateremu na njegovo največjo žalost (ali pa na mojo, ko mu moram vsak dan odpirati vrata) pušča guma. Zato sem bil tudi to jutro prepričan, da je on in sem že sestavil pridigo, s katero bi ga počastil. Toda, ko odprem vljudno vrata, ni bilo nikjer žive duše. Le našo mucu sem slišal, ki je mi-javkala v garaži. In ko tako premišlujem o pokvarjenosti današnje mladine, ki se izživlja nad našim zvoncem in nad mojimi živci že navsezgodaj zjutraj, nenadoma zaslišim ropotanje po mojem sobnem oknu. Odločil sem se, da si bom ogledal tega razbijača. In ko previdno pokukam izza vogala, zagledam prijatelja Marijana, ki je še kar naprej vneto tolkel s pestjo po šipi. Da bi pritegnil pozornost nase, sem rahlo zakašljajal.

"O, živijo! Že pokonci!" je rekel in obrnil glavo proti meni.

"Krepostni ljudje zgodaj vstajajo," sem mu rekel in malomarno še pristavil: "Veš, neko važno delo sem imel in ti nisem mogel takoj odpreti. Saj razumeš!"

"Razujem, razujem," je rekel in se prav ironično nasmehnil. "Veš, vprašati sem te hotel, če bi šel s kanujem na Krko danes," je nadaljeval.

"A na Krko da bi šla," sem rekel in zazehal kolikor sem najbolj mogel.

"Ja, dan je lep, in pa tudi nobenega pravega dela nimam," je rekel in pogledal v nebo, kot da je hotel preveriti, če njegova ocena vremena drži.

"No prav, toda samo do pol enih, ker moram potem kuhati," sem mu rekel in pobožal Miko, ki se je med tem časom prikradla iz garaže.

"O.K. Čez pol ure se dobiva. Sedaj moram še domov zajtrkovat," mi reče in že skoči na kolo.

In okoli pol devetih sva že korakala s kanujem proti Krki. Na srečo Krka ni daleč in tako sva kmalu zaplula po reki.

"Kam greva?" sem ga vprašal.

"Greva proti mestu," mi odvrne in že naravna čoln v zaželeno smer. Nato nadaljuje: "Moram še v trgovino, pa sem mislil, da bi to kar sedaj opravil, da mi ne bo treba potem še enkrat s kolesom tja."

"Prav imaš," mu odvrnem in veselo zamahnem z veslom, tako da je dobil prav lep curek vode v obraz.

"Ej ti kramp! Kdo te je pa učil veslati?" mi zakriči. In v takem vzdušju priplujeva do čistilnih naprav, ki predstavljajo pravo moro v naši krajevni skupnosti.

"Groza in strah, kako smrdi ta reč. Kako lahko ljudje sploh živijo tukaj?" mi reče in se prime za nos.

"Daj, poprimi, da prideva čimprej iz tega kužnega območja!" mu zakličem in že krepko zaveslam. V tem sva kmalu prišla do trgovine, ki je bila nedaleč od brega. Z manjšim, bolj ali manj uspelim manevrom sva pristala ob obali in se izkrcala. Marijan je šel v trgovino, jaz pa sem obsedel ob čolnu. In nato sva se vozila gor in dol po Krki vse do pol enih. Ko sva nato prislanjala kanu ob vrtno ograjo, sem mu rekel: "Če boš kje videl Andreja, ga pokliči domov."

"Bom. Verjetno je pri Jocu," mi zagotovi.

"Gotovo spet delata kake rakete, ki ne bodo nikoli vzletele," mu rečem in prislonim vesla ob hišno steno.

"Najbrž," mi reče, pograbi svojo delikateso, zamahne v pozdrav in odkoraka proti domu.

In res me bratec pride pogledat čez kakih petnajst minut, kar sem jaz imel za čudež.

"Kaj delaš?" ga vprašam.

"Ah, nič kaj takega," mi malomarno odgovori, se dvakrat obrne in že oddrvi skozi vrata.

"Hej..." zakričim za njim, toda že ga ni bilo več. "Oh, kako se mu vedno mudi," zavzdihnem in se začnem solziti, ker sem prav tedaj rezal čebulo.

In potem ob dveh, ko smo se zbrali pri kosilu, sem imel

čas poslušati njegove pripombe glede mojih kulinaričnih
sposobnosti.

Tomaž Golob

SPOMIN

Ozrl sem se v belo širjavo
in našel tebe.

V jasni krasoti pred mano stojiš,
a kaj, ko srce te moje imeti ne sme.

Tvoj korak je junaški;
brez tebe poskušam živeti tudi jaz.

Odšla si, pa vendar
za tabo ostal mi je lep spomin.

Miran Srša

POLETNA NOČ

Z maturantskega izleta se mi je močno vtisnilo v spomin nočno kopanje. Ste se že kdaj kopali ponoči, ob mlaju, ko je tema taka, da te oči bolijo, in morje čistejše od zrcala?

Z Matjažem in Andrejem smo šli iz kina še na kratek sprehod. Naša stran obale ni bila razsvetljena in kavarniške luči so se kakor lovke mameče stezale proti nam. Trdo tišino je motil le njihov hrup, katerega pa je morda že prečiščene nega prineslo do nas. Takrat sem se spomnil žužkovega pripovedovanja o planktonskih rakcih, ki se zasvetijo, če jih vzdražiš. Tako živo mi je takrat opisoval nočno plavanje, da bi že samo zaradi tega šel na Murter. In danes so bile okoliščine kot naročene. Tudi Matjaž in Andrej sta bila za to. Hitro smo se odšli preobleč. Pridruži se nam še drugi Andrej, ostali pa so raje ostali na suhem.

Plaža na Andriji je bila mirna. Iz nekega zaliva je rahlo pršila svetloba, le toliko, da smo lahko razločili obris hriba. Na drugi strani se je skupinica ribiških ladij ravno ukvarjala s polaganjem mrež. Sicer pa je bilo vse mirno. Le v zraku je viselo nekaj nedoločenega, pričakujočega, kakor sum na neurje. Gosto temo je tu in tam zmotil val, ki se je od nekod pritihotapil v zaliv in boječe, previdno legel na ostre robove skal.

Počasi, korak za korakom smo se spustili v vodo. Ob vsakem tudi najrahljšem gibu se je med nebesnimi zvezdami zabliskalo še nekaj morskih kresničk. Pognal sem se globlje in se obrnil na hrbet. Z nogami sem delal za sabo iskreč se oblak. "Kot raketa, sem pomislil. Zamahnil sem še z rokami. Na stotine živalic mi je jezno odgovorilo, naj jih pustim pri miru. A jih nisem poslušal. Užival sem v tej njihovi jezici, ko je sredi žametne črnine nenadoma par očk poblisnilo proti meni. Ta njihov protest je bil kot jeza otročiča: gledaš njegove čiste oči, jasne poteze obraza, ko je ves napet v svoji zahtevi, pripravljen, da obrne tudi svet na glavo, če bo treba;- obenem pa komaj zadržuješ radosten smeh nad to nedolžno lepoto. "Kakšna škoda, da nimam maske! Kako lep

mora biti ta prizor, ko sem od vseh strani obdan s kresničkami... Pa saj potem res ne bi vedel, kdaj gledam zvezde, kdaj pa ta bitjeca." Moji osupli razigranosti spričo tega doživetja ni in ni bilo konca. Vrtel sem se, brcal in mahal z rokami, da sem ves žarel v ognju; v naslednji sekundi pa sem kakor okamenel in samo s konico prsta dražil posamezne rakce, da so se lahko sami sredi vesoljne noči nemoteno razvneli v svoji sveti jezi.

Končati je bilo treba prehitro. Voda je bila mrzla in najsi še tako nerad, moral sem ven. Nekaj časa smo se še igrali s tem, da smo metali pesek v vodo, potem pa odšli.

Kazalec je že krepko gledal proti eni, ko smo šli spat. Kar nisem mogel verjeti, da je ura že toliko. Meni je bilo vse daleč prekratko.

Peter Lah

VIPAVSKA TRGATEV

Kot že nekaj let, se je tudi tokrat ob Vipavski trgatvi zbralo staro in mlado, se veselilo ter pozabilo za dva dni na svoje skrbi.

Ta praznik je sam po sebi zelo zanimiv. Nastopalo je več ansamblov, poskrbljeno je bilo za zabavo in seveda tudi za lakoto in žejo.

Nekaj pa me je zelo motilo ob tem veseljačenju. Spored je bil nekako razdeljen na dva dela. Prvi del se je začel na večer sobote in je bil namenjen predvsem mladini. Seveda je bila temu primerna tudi glasba.

Vse bi bilo v redu, če se mladina ne bi opijanila in začela razbijati. Robovi ulic so postali polni razbitih steklenic, trg pa kar posut s plastičnimi lončki, cigaretnimi ogorki in odpadki. Ker je bila tema, so bili za WC uporabni kar zunanji stanovanjski zidovi. Ropot, kričanje in razbijanje se je poleglo šele pozno v noč.

Naslednji dan popoldne se je začel drugi del sporeda, ki je bil zares nekaj lepega in kulturnega. Zelo privlačen se mi je zdel sprevoz, ki je šel skozi trg. Na vozovih, ki so jih vlekli konji ali pa traktorji, je bilo "v živo" predstavljeno delo v vinogradu tja do sadu - žlahtne kapljice.

V domu JLA je bila tudi razstava domačega peciva. Lepo oblikovane torte in piškoti so privabljali ljudi.

Nastopil je tudi Alpski kvintet, ki je s svojo poskočno in prijetno alpsko glasbo razveseljeval ljudi. Tudi ta drugi del je trajal dolgo v noč, vendar sem veliko lažje zaspal kot prejšnji večer.

Ta dogodek mi je dal veliko misliti. Mar se večina mladih ljudi ne zna več zabavati na drugačen način? Ali res ne gre več brez divjanja, razbijanja, pitja, da ne govorim o drugih še bolj nemoralnih rečeh? Kaj bodo ti ljudje kot matere in očetje posredovali svojim otrokom? Če bodo le to, kar imajo oni za kulturo, si lahko mislimo, kam bo zašel slovenski narod.

Rok Pogačar

JESEN

Blatna pot me je vodila med vinogradi. S pogledom sem taval po pisanih okoliških gričih. Daleč proč od hrupne ceste sem bil in mrtva tišina me je zelo presenetila. Neslišno, kakor v božjem svetišču je plaval trepetajoči zrak nad razgivano pokrajino. Zakaj se skrivajo in molčijo veseli

orkestri ptic, murnov in drugih živalic? Kdo jih je prestrašil? Oh, seveda. Deževni oblaki, ki so leno lezli čez obzorje, so opomnili ptice selivke na bližajočo se jesen. In tako so odleteli s pticami tudi vsakdanji koncerti. Jesen je povzročila to čudno stanje narave. Na vprašanje, od kod je vsako leto prišla ta dobrotljiva umetnica in kako je prišla tako tiho, si nisem znal odgovoriti. Njen korak ni vlekel za sabo nikakršnega odmeva ali zvoka, ki bi ga uho zaznalo. S svojim prihodom ni vzbujala pozornosti. Najmanjšega šuma ali vznemirjenja ni bilo čutiti.

In sedaj se s svojimi mnogimi prsti nevidno dotika morja listov na drevesih, grmovju in drugih rastlinah in razliva lepe, pisane barve. Le kje jih je dobila? Da se ne bi čutili zapostavljene, tudi ljudem in živalim ponuja različne pridelke, zrelo sadje in plodove, ki jih je, la raztresla po rjavih poljih, sadovnjakih in gozdovih. Obenem jih razveseljuje z novim plaščem, ki ga je razgrnila nad deželo. Živalim gora in gozdov preskrbi tople zimske kežuhe in preden se poslovijo, daje ljudem še zadnje nasvete, kako naj se pripravijo na zimo. Življenjebrezštevilnih listov, ki so več mesecev napolnjevali krošnje dreves, se bo z njenim odhodom končalo. Iz strahu pred zimo se bodo žibaje se spuščali na pusto zemljo. Tu pa tam jih bo zalotil nagajivi veter in zaplesal z njimi, nato pa se tudi sam podal za jesenjo v neznani svet.

Janez Kvaternik

* * *

Kje boste iskali lepote in kako jo boste našli, če vam ona sama ne bo pot in vodnik?

In kako boste mogli govoriti o njej, če vam ne bo ona sama stkala govora?

Lepota ni podoba, ki jo hočete videti, ali spev, ki ga hočete slišati,

marveč je bolj podoba, ki jo vidite, čeprav zapirate oči, in spev, ki ga slišate, čeprav zatiskate ušesa.

KNJIGA BREZ NASLOVA

Veliko lepih dogodkov sem doživel med počitnicami, ki so moje Svetišče še bolj obogatile. Zato se sedaj rad sprehajam po svojem Svetišču, gledam slike križevega pota in krasim oltar. Na koru imam velike dvomanualne orgle in kadar sem razpoložen, igram nanje po cele dneve, tedne... Na stropu visita dva velika zlata lestenca, ki ju prižgem le za posebne slovesnosti. Na glavnem oltarju imam cvetlice, ki jih pogosto zamenjam. Zalijem pa jih skoraj vsak dan, razen če sem kdaj preveč utrujen in pozabim nanje. V zakristiji imam vse potrebne stvari za lovesno opravljanje raznih slovesnosti. Na zahodni strani imam veliko polico knjig z dogodki svojega življenja, ki jih vedno rad prebiram.

Sedel sem na rdeč žametni stol in se zagledal v knjige svojega lastnega življenja. Z očmi sem potoval od ene do druge. Sedaj sem se zamislil nad tem, zdaj nad onim naslovom, dokler nisem prišel do neke knjige brez naslova. "Kaj je sedaj to?" sem se vprašal in nejevoljen stopil k njej. Vzel sem jo, sedel na stol in jo začel skrbno listati. Ali vas morda zanima zgodba?

Zatohel zrak mi je udaril v nos, ko sem še z dvema prijateljema vstopil v majhno grobnico. Nekaj trenutkov nisem nič videl. Odprtina grobnice je spuščala le medlo svetlobo. Zato je eden od prijateljev poiskal vžigalice, da bi prižgal svečo, ki smo jo imeli s seboj. Stopila sva k njemu in si od njega prižgala svečo. Stopil sem nekaj korakov naprej in si začel ogledovati grobnico. Vse je bilo prazno in pusto. Stene so bilo kamnite in vlažne. Počutil sem se neprijetno.

"Poglejta to!" nama je zavpil prijatelj. Stopila sva k njemu in ostrmela... Vsi smo molčali in zrlji proti okostnjaku. Ležal je na vlažni deski. Nekateri deli kosti so že sprhneli. "Ali bomo tudi mi taki?" je zašepetal prijatelj, ki je odkril okostnjak. Potem smo si ogledali še preostali del grobnice, ki pa je bil prazen. Kmalu nas je minila želja po pustolovščini, zato smo odšli proti odprtini, skozi katero je padalo opoldansko sonce.

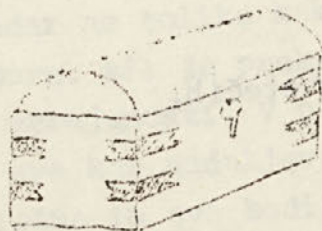
Zaprl sem knjigo in nanjo napisal naslov SMRT. Dal sem jo na staro mesto in odšel iz zakristije v svetišče. Tam sem pokleknil in srce je spregovorilo.

Kaj je človek? Ali je vredno vsak dan graditi ta TEMPELJ, v katerem Ti bivaš? Ali se splača vsak dan študirati, vedno sošolcu odpustiti, iti mimo lepega dekleta, če me pa na koncu čaka smrt? Kaj pa če je življenje nekaj več, kot pa samo delo, študij, skrbi, veselje, ljubezen...?

O Smrt nebeška, vsakega imaš zapisanega v svoji knjigi in nobenega ne zgrešiš. Potrkaš na vrata siromaka, direktorja, duhovnika... Zelo skrbna si, da pri štirih milijardah in pol na nikogar ne pozabiš. Pa vendar - ali nisi Nekoga zgrešila, ali pa je On tebe premagal. Ne, nisi ga zgrešila, ker je po treh dneh vstal in nam pokazal smisel življenja, popolno Ljubezen, Srečo, kjer ni koticčka za sovraštvo. Da, za to se je vredno potruditi, trpeti, ljubiti in na koncu tudi umreti, da lahko pridemo k Ljubezni.

Vstal sem, skrbno sem zaklenil vrata Svetišča in spravil ključek. Vrnil sem se v semeniško življenje med svoje prijatelje obogaten z novimi spoznanji.

Franci Alič

ON TE KLIČE

Zakaj ne živiš tako,
kot ti govori Nekdo?

Kam hitiš,
kam strmiš?

Postani mu brat,
ne zapiraj vrat;
rokó mu podaj
in popelje te v raj.

Pöslušaj glas,
ki vzhaja kot kvas.
Ne ustraši se,
v obraz mu poglej.

Robert Bahčič

DAR

Kaj naj dam ti, draga mama?
Kaj, povej!

Al' naj prinesem rož cvetečih,
ki tak lepó diše,
al' knjigo,
ki zanima te?

O ne!

Premalo šopek rož je,
premalo knjiga,
premalo vse.

A jaz ti, draga mama,

hvaležno dam srce.

Andrej Kravos

NAJVEČJA TURA V LETOŠNJIH POČITNICAH

Za 31. julij sva s sestro imela načrt iti v hribe. Ta dan sva vstala malo prej kakor sicer. Sestra Mari je vstala še prej, da je pripravila zajtrk. Tudi jaz nisem poležaval v topli postelji. Vstal sem, pripravil nahrbtnik in medtem je že bil zajtrk na mizi. Takoj po zajtrku sva se odpravila na pot. najprej sva imela malo spusta, potem pa naju je čakala strmina. Tura, ki sva jo imela v načrtu prehoditi, je bila kar dovolj dolga.

Na Kriško goro je strma pot. Sestra se je sama ponudila, da bo nesla nahrbtnik. Bil sem kar zadovoljen z odločitvijo. Ko sva hodila po strmini navzgor, je bilo vedno topleje. Nahrbtnik, strmina in vročina je sestro zelo izmučilo. Tudi mene je malo, vendar ne toliko kakor njo. Končno sva prispela na vrh Kriške gore. Bil je prekrasen razgled, zato nisva čutila prevelike utrujenosti. V planinski koči se nisva nič ustavila, ampak sva kar nadaljevala pot proti Tolstemu vrhu. Pot je bila položna in sva hodila malo hitreje. Sedaj sem nesel nahrbtnik jaz. Planinska kočica se je vedno bolj oddaljevala in kmalu sva prispela na Tolsti vrh. Za trenutek sva se odpočila, se okrepčala z osvežilno pijačo, ki sva jo imela s seboj in se zatem spustila proti Poljani. Prispela sva tja in tam malicala. Dobila sva malo kislega mleka, kajti tam pasejo krave. Sedaj sva malo več posedela kakor na Tolstem vrhu, ker naju je čakal največji podvig. Za sestro je bil to prvi podvig - jaz sem že večkrat šel na Storžič. Nisem šel Po robu, kakor se reče tej smeri, po kateri sva bila namenjena. Podvig

se je pričel. Jaz sem šel prvi kakor že prej, sestra pa mi je sledila. V začetku je bila še lepa steza, potem pa se je začelo plezanje. Sestro je bilo kar malo strah, kajti pod nama so bili veliki prepadi. Med plezanjem sem jo bodril z različnimi besedami, tako da ni izgubila volje in poguma. Saj pot ni bila tako težka, vendar za sestro je bilo kar dovolj. Ko sva prešla kakšno bolj navpično steno, mi je vedno obljubljala, da ne bo več šla po tej smeri na Storžič. Po dolgem boju s stenami sva prispela na vrh. Imela sva smolo, da je bila megla. Pihal je tudi mrzel veter, tako da sva kar hitro nadaljevala pot navzdol. Na sestrinem obrazu je bilo videti neko zadovoljstvo. Vedno bliže sva bila Javorniku; vedno bolj je bila zgovorna. Bila je zelo vesela, da je bila prvič na Storžiču. Čim bolj sva se oddaljevala od Storžiča, tem bolj se je ozirala na osvojeni vrh. Ko sva prišla domov, so bili domači zelo veseli, da sva se vrnila zdrava in vesela.

To je bil najin največji podvig, ki sem ga naredil med letošnjimi počitnicami.

Jože Tišler

P O T

Pretekkel je dober mesec počitnic in s tem čas za duhovne vaje. Še nikoli se jih nisem udeležil. Tako je pač nanese leto bi se spodobilo, da bi šel. Rad bi se malo sešel s semeniščniki, da bi spoznal nove prvoletnike in da bi zvedel, kako kaj prenavljajo semenišče. Obdajalo me je namreč upanje, da se bo gradnja zakasnila, kot je navada pri vseh podobnih podjetjih kot je Primorje.

Take in podobne misli so mi preletavale glavo in navsezadnje me je obšlo spoznanje, da sem utrujen in da bi bilo dobro malo počiti. Tako sem se odločil, da grem. Bil je petek in popoldne se je že nagnilo globoko v drugo polovico, ko sem se spomnil na to, hitro popustil delo, se uredil za pot, pograbil nekaj stvari in odšel. Šel sem na postajo, ne da bi vedel

ali avtobus pelje. Ker sem bil neučakan, sem štopal. Prvi avto, ki mi je ustavil, me je popeljal v Ljubljano. Od tam pa sem šel z avtobusom. Ko smo se bližali Medvodam, sem opazoval gribe in ugibal, kje naj bi bila sv. Katarina.

V Medvodah sem izstopil in pogledal, kdaj odpelje avtobus na sv. Katarino. Nobene Katarine nisem zasledil na voznem redu. 'Ja kaj je spet kakšna šentkatra nastala namesto sv. Katarine v slogu našega socializma, ki je v duhu svobode, enakopravnosti, miroljubne koeksistence in kaj vem še prekrstil vse svete kraje,' sem si mislil. Minilo me je iskanje, zato sem vprašal za pot. Odpravil sem se peš in spraševal za bližnjice in se ravnal po markacijah. To je kar dobra tura za ljubljanskega penzionista, ki hodi dve uri in petinštirideset minut. Čeprav sem večkrat zašel, mi je uspelo posekati ta rekord. Prišel sem prav pod noč. Pridni fantje so že poslušali prvo premišljevanje. Večji del sem zamudil, zato ta dan ni bil tako dolg. Prvič sem spal v spalni vreči na plavalni blazini. Imel sem občutek, kot da bi spal na žogi. Sedaj pa imam tako zaželen počitek.

Drugo jutro sem vstal med prvimi, kar se še ni zgodilo. Začeli smo z molitvijo in premišljevanjem. Tudi obedov nismo zamudili. Čeprav je bil duhovni vodja profesor filozofije, je začel s konkretnimi vprašanji in nas s tem prisilil, da smo začeli brskati po sebi. Bili smo na lepem kraju in ne vem, kaj me je tako vleklo v naravo. Ne zato, ker so bile zrele češnje ali ker bi bil impresionist. Morda sem se počutil bolj domačega. Bilo je nekaj več. V njej nisem spoznaval brezosebnega boga kot panteisti, ampak osebnega Boga, ki nas obdaja v vseh stvareh. Kadarkoli sem bil kje v hribih, sem imel lep občutek božje harmonije. Človek kar pozabi na minljive stvari. Pomisliš na poslednje stvari in samo to ti je mar.

Prišla je nedelja in duhovnih vaj je bilo konec. Od njih sem prejel več kot sem pričakoval. Umaknil sem se iz vsakdanjega ritma za kratek čas, ki ni bil izgubljen.

Vrnil sem se domov, kjer smo naslednji dan začeli z žetvijo, ki je bila velika, delavcev pa malo. Kaj to pomeni? Povsod manjka delavcev. S pomočjo strojev pa smo hitro pože-

li pšenico.

Kaj pa Kristusova žetev? Tam ni strojne obdelave, zato Cerkev potrebuje še mnogo delavcev za Kristusovo žetev.

Franc Klopčič

Z A H O D

Dan še traja, a sonce postaja kot rdeča vrtnica, v razcvetu. Okoli njega ugašajo žarki svetlobe. Počasi, utrujeno, skoraj nepremično pada, spreminja si barvo, kot princesa obleko v svojih dvorih. V vsej svoji škrlatni lepoti, obdana z umirajočo svetlobo se dotakne gore. Nepopisno. Od sonca odseva blažena svetloba, kot dolga zavesa, ki barva nebo, griče, listje in naznanja vsem bitjem nekaj vsakdanjega, a neponovljivega. In v kraljestvu zahajajoče nebesne zarje prihaja, sprva potuhnjeno, neopazno, potem vse bolj kraljevo - mrak. Vsako minuto je bolj težak in gost. Za njim se prve sence teme takoj odzovejo pozdravu sonca, a pravega večera še ni. Težka tišina in mirno čakanje prvih zvezd, da razpršijo ostanke dneva, da bo mesec, ki se že vzdiguje iznad gore, imel pripravljen prostor, da v trenutku, ki pride, pokaže svoj sijaj in gospodstvo nad močjo noči. Ta prekrasen svit neba se sorazmerno z zatonom sonca spreminja v vedno bolj temno, najprej vijoličasto, nato rjavo barvo. Dnevu ugaša srce. Gro, vendar jutri pride spet, enak današnjemu, a ne isti. Sonca ni več. Umaknilo se je mesecu. Ti lepi zahajajoči odtenki, obarvani s čudovitim bliščem, so prešli, zmagal jih je svetel in nežen sijaj meseca. Vidi se le še na novo rojena noč ter blede blišče meseca v kraljestvu zvezd. In vedno bolj se odpirajo nove galaksije in osončja.

Peter Fon

poplačal z večnim življenjem. Da, spleča se potruditi.

Ko bom zopet pozabil, kdo sem, bom zopet vzel v roke Sveto pismo in poiskal odgovor, četudi bo moral biti še mnogo bolj obširen in podroben.

Vincenc Vidmar

* * *

Dandanes ne sme biti nepopoln, kdor mora nastopati kot učitelj. Če se trdno ne zavedajo, kako važno je, da vsezemeljske blagre prezirajo, da so prosti vsega minljivega in se oklepajo le večnega, se jim bo ta pomanjkljivost poznala, pa naj jo še tako skrbno prikrivajo. Zakaj s kom imajo opraviti, če ne s svetom? Ta pa jim ne bo spregledal nobene nepopolnosti in jim ne bo ničesar odpustil, o tem so lahko prepričani. Mnogih njihovih vrlin ne bo videl, če pa jih bo videl, jih ne bo imel za vrline; a da bi jim zaradi napak prizanesel, tega naj ne pričakujejo. Čudim se, kako temeljito so dandanes svetni ljudje poučeni o popolnosti, a ne, da bi sami živeli popolno - živeti popolno po njihovem mnenju ni njihova dolžnost, store že mnogo, če zmerno spolnjujejo zapovedi - ampak da bi grajali druge, včasih se jim celo krepost zdi čutna zabava. Nikar tedaj ne mislite, da je pridigarjem in bogoznancem potrebna le pičla pomoč božja v ostri borbi, v katero stopajo; nasprotno, pomoč mora biti zelo obilna....

...med velikim številom bogoznancev in redovnikov naj bo prav mnogo takih, ki imajo darove, potrebne za to, o čemer sem govorila, tiste pa, ki še niso povsem usposobljeni, naj Gospod usposobi; zakaj en sam popoln mož zaleže več kot mnogo nepopolnih.

sv. Terezija Avilska

* * *

VEČER

Trudno in počasi
žarki pojemajo
v tiho, spokojno
zaveso temine.

Obdan z mislimi
in s to globino,
čas ne ustavi se -
v novo jutro zari.

ODSEV LUČI

V tišini noči
zagledam
novo upanje.

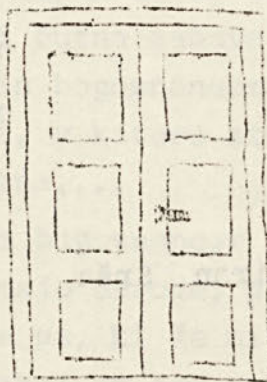
Le delček svetlobe
daje moč,
uteho -
za vso temo
v življenju.

Miran Srša

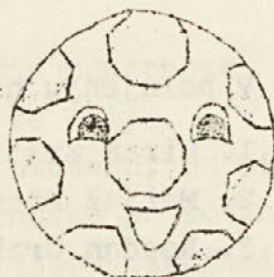
MOJ SKRITI ZAKLAD

Vstopim v svoj stari dom.
Naj ga pregledam? - se sprašujem.
Veliko že napotkov slišal sem;
kako odpro se vrata dragocera,
kje našel skriti, zlati bi zaklad.
Odprem trdno zapahnjena si vrata
in iščem up moj zadnji - ta zaklad.
Kje je? Ga res ni v domu tem temačnem?
Glej! Tam v kotu kup je le pepela. ...
Oh, joj, izničil si se mi, pomislim...
Morda preveč sem zanemaryl ga.
Ko zadnjič semkaj sem zašel,
ko zadnjič semkaj sem prišel
minilo veliko je že časa.
"Pogumno stopi na pot, moj fant!"
Si ti zaklad, ki meni to velevaš?
Da. Znova iskal te bom, zaklad,
da dom moj novi v sijaju zlatem
v življenje moje hrabro spet zasije.

Vincent Vidmar

S P V NOGOMETU

Že prvi teden po prihodu v semenišče sva referenta organizirala nogometno prvenstvo. Vse tekme so bile izredno zanimive, saj se je vsaka ekipa hotela uvrstiti na čim boljše mesto.

Sezono sta odprli ekipi 2. in 4. razreda. "Stare sablje" so pokazale, da semenišče vzgoji v štirih letih tudi dobre nogometaše. Kljub veliki požrtvovalnosti je 2.a ekipa odšla z igrišča brez častnega zadetka, 4.a pa z dvema točkama in 16 goli razlike. Prav tako je tudi 3.a šla po stopinjah najboljših, ko je premagala 2.a. Ekipa 1.a se pa ni dala kar tako odgnati. Pet minut pred koncem je bilo videti, da bosta ekipi 1. in 3. razreda delili točke. Na nesrečo je eden od prvarčkov zatresel mrežo, vendar svojo. Tako je rezultat 6:5 tretarje pripeljal v finale. 1.a je s svojo hitro in učinkovito igro nadigrala 2.a, kljub še tako požrtvovalnemu vratarju le-teh. "Finale" med 3. in 4. ekipe so bile veliko pričakovanje njunih oboževalcev. Obe ekipi tudi nista dajali izjav, zato je bilo pričakovanje še večje.

Žvižg, goool, ... pa jasno 1:0 za 4.a. Tako je padlo v 1. polčasu 5 zadetkov z rezultatom 1:4. Več moči, fizična in psihična pripravljenost ter trdnejše kosti so v drugem polčasu tako bombardirale, da se je tretja poslovila od 1. mesta, rezultat ob koncu tekme 2:11 v prid 4. razredu pa je pokazal, da zaslužijo najboljšo uvrstitev.

Ekipna razvrstitev:

1. mesto:	4.a	3	0	0	3	6 točk
2. mesto:	3.a	3	0	1	2	4 točke
3. mesto:	1.a	3	0	2	1	2 točki
4. mesto:	2.a	3	0	3	0	0 točk

V polnjenju nasprotnikovih mrež so se najbolj izkazali:

1. Miran Srša (21 golov)
2. Matjaž Kravos (11 golov), oba iz 4. razreda
3. Bogdan Oražem (10 golov)
4. Pavel Okoliš (7 golov), oba iz 3. razreda
5. Ciril Hočevar (6 golov), iz 1. razreda.

Ekipam smo razdelili tolažilne nagrade, tolažilne zato, ker prava nagrada bo podeljena spomladi, vsaki po svoji uvrstitvi. Nagrado je dobil še najboljši strelec in Mitja Slane kot najbolj atraktiven igralec.

Ker se prvenstvi seštevata, še ni znano, kdo bo pil šampanjec iz pokala. Zato urite svoje moči!

S P V KOŠARKI

Za jesensko semeniško prvenstvo v košarki se je prijavilo pet ekip: ekipa prvega razreda, a. in b. ekipa drugega razreda, ekipa tretjega razreda in ekipa četrtega razreda. Boji pod koši so bili zelo zanimivi. Kmalu je bilo jasno, da se bodo za prvo mesto potegovale tri ekipe: 2.a, 3. in 4. in da se bosta na začetku 1. in 2.b ekipa borili, katera bo na četrtem in katera na nečastnem zadnjem mestu. Prvi favorit je bila ekipa četrtega razreda. Celo laže, kot je bilo pričakovati, je na koncu odpravila vse nasprotnike in osvojila prvo mesto. Njeno glavno orožje so bili hitri protinapadi in izenačenost vseh igralcev. S tem je praktično zmagovala na tekmah.

2.a ekipa je bila majhno presenečenje prvenstva. Kar enakovredno se kosala s četrtem razredom. Njena igra je bila domiselna in pokazali so veliko košarkarskega znanja. Odlika te ekipe so bili tudi natančni meti od daleč.

Od ekipe tretjega razreda se je pričakovalo več, kot je pokazala. S tako postavo, kot jo ima, bi lahko krepko ogrozila četrto, vendar so igrali zelo neubrano in igralci niso bili dovolj psihično pripravljene. Težko je pač igrati vlogo favorita. Vse preveč je bilo tudi obupanih

samostojnih akcij. Res pa je, da se močno pozna odsotnost nekaterih, ki so še lani predstavljali jedro te ekipe.

Ekipa prvega razreda je bila še premalo izkušena, da bi mogla doseči kaj več kot četrto mesto. Na trenutke pa so igrali hitro, taktično zelo dobro, skratka v slogu izkušenih veteranov. Slabost te ekipe je bila velika neučinkovitost metov, saj so večkrat zgrešili celo izpod koša. Druga ekipa drugega razreda se ni mogla upirati nasprotnikom. Nekateri so obupali že pred koncem prvenstva, češ da je zanje rezervirano zadnje mesto. Pogosto so igrali z igralcem manj. Pohvaliti pa velja to ekipo, da je sploh prišla igrati. Dala nam je lep zgled, da je važno sodelovati, ne pa zmagati.

Vrstni red je bil torej tak:

1. mesto	4.	4	0	0	4	8 točk
2. mesto	2.a	4	0	1	3	6 točk
3. mesto	3.	4	0	2	2	4 točke
4. mesto	1.	4	0	3	1	2 točki
5. mesto	2.b	4	0	4	0	0 točk

<u>Strelci:</u>	Andrej Kravos	156 košev
	Matjaž Kravos	92 košev
	Miran Srša	76 košev
	Hrovat Marko	74 košev
	Tone Metelko	71 košev

Vseh tekem je bilo 10. Doseženih je bilo 924 košev in storjenih 141 osebnih napak.

S P V ODBOJKI

Za jesensko semeniško prvenstvo v odbojki so se prijavile štiri ekipe: ekipa prvega, drugega, tretjega in četrtega razreda. Vsaka ekipa je igrala z vsako. Posamezna igra je trajala tri sete. Igra odbojke je zelo odvisna od koncentracije in discipliniranosti.

Prvi favorit je bila spet ekipa četrtega razreda. Ta ekipa je osvajala naslov semeniških prvakov v odbojki vse od prvega razreda, ko so vstopili v semenišče. Sestavljena je bila iz izkušenih in enakovrednih igralcev. Prikazali so prepričljivo igro in zlahka opravili z vsemi nasprotniki. V njihovo mišljenje se je vrnila zavest, da so kratkomalo nepremagljivi, zato so včasih igrali podcenjevalno in z raznimi poskusi atraktivnih vložkov. To se jim je maščevalo v dvoboju z ekipo drugega razreda, ko so izgubili prvi set. To jim je bila vzpodbuda, da so vnaprej igrali bolj resno.

Ekipa tretjega razreda je bila drugi favorit. Izgubila je z ekipo četrtega razreda. Ekipi prvega in drugega razreda sta se ji dobro upirali, vendar sta morali na koncu podleči izkušenejšim.

Ti dve ekipi sta bili zelo izenačeni. Tekma med njima je bila zanimiva in napeta prav do konca. V zadnjih trenutkih so bili prvarji bolj zbrani in so zmagali. Ta ekipa je tako osvojila tretje mesto, za ekipo drugega razreda pa je ostalo neslavno zadnje mesto. Naj jim bo to vzpodbuda, da se bodo bolj potrudili v pomladanskem prvenstvu.

Lestvica:

1. mesto	4.	3	0	3	6 točk
2. mesto	3.	3	1	2	4 točke
3. mesto	1.	3	2	1	3 točki
4. mesto	2.	3	3	0	0 točk

Vsem, ki ste sodelovali pri organizaciji športnih tekem, se referenta najlepše zahvaljujeva in vas vabiva tudi v bodoče.

Športna referenta

ČARODEJ PRED SODIŠČEM

Sodnik: Gospod Lizek! Ali ste kdaj koga prevarali?

Čarodej: Seveda. Mislim, da jih bo že nekaj tisoč.

Sodnik: Kaj!? Kaj!? Takoj v ječo z njim!

Čarodej: Ampak, gospod sodnik...

Sodnik: Tišina! V ječo z njim!

Zdi se mi, da je to neka zelo nevarna vrsta.

Dijak: Gospod, ne razumem ekstravaganten.

Profesor: Ekstravagantnost, hm, to je neke vrste ekshibicionizem.

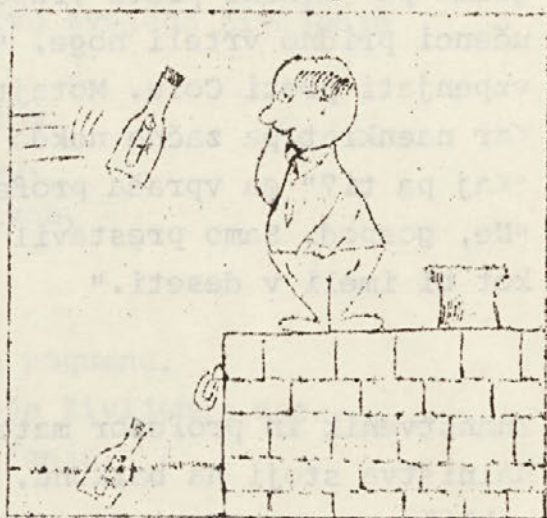
Policaj ustavi župnika:

"No, gospod, ali ste ga kaj pili?"

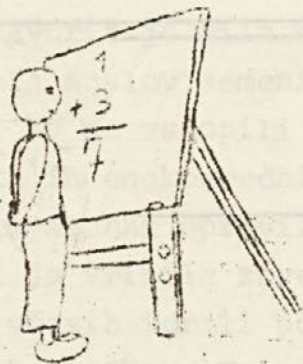
Župnik: "Sem."

Policajev obraz kar zažari od sreče.

"Toda po službeni dolžnosti," mirno doda župnik.

To bo pa verjetno zračna pošta.

KLOVN BREZ SLUŽBE

"Ne bodi žalosten, Charlie. Prepričan sem, da boš lahko dobil kakšno službo."

"Kje? Cirkuška sezona se je že začela. Med politike pa nočem - so čisto brez talenta."

CVETJE Z DOMAČIH LOGOV

REŠETKE

Zadnjič sem opazoval rešetke na naših oknih in se potihoma že sprijaznil s tem, da smo zaprti kot kakšni kanarčki. Vendar pa nam je predstojnik kar naravnost dal vedeti, da ni tako. "Kanarček vsaj poje, vi pa še tega ne," je rekel.

Profesor je pri uri telovadbe učencem ukazal, naj se uležejo na hrbet in motajo z nogami, kot bi kolesarili. "Sedaj gremo po ravnini proti Vrhpolju," je govoril, medtem ko so učenci pridno vrteli noge. "Smo že v Vrhpolju. Začenjamo se vzpenjati proti Colu. Motajte počasneje, ker gremo v hrib!" Kar naenkrat pa začne nekdo divje motati.

"Kaj pa ti?" ga vpraša profesor. "Ali si se obrnil v dolino?"
"Ne, gospod. Samo prestavil sem v prvo hitrost, vi pa gonite, kot bi imeli v deseti."

Znanstvenik in profesor matematike, fizike, kemije in računalništva stoji na balkonu. Učenci igrajo košarko. Profesor pokliče enega: "Nesi ta ampermeter v fizikalni kabinet. Samo pazi, kako boš nosil! Naprava je zelo občutljiva in jo mimogrede lahko pokvariš. Na, ujemi!" Dijak že hoče oditi, ko profesor vzklikne: "Joj, kaj če se je kaj pokvarilo! Prinesi nazaj, da pogledam!"

Da bi imeli žévljenje...
Gospod Jezus, Dobri pastir,
ki si daroval svoje žívljenje,
da bi vsi imeli žévljenje,
daj nam, skupnosti verujočih,
ki je razširjena po vsem svetu, bogastvo svojega žívljenja
in nas usposobi, da ga bomo izpričali in posredovali
drugim.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega žívljenja
vsem tistim osebam, ki so v službi Cerkve tebi posvečene.
Osreči jih pri njihovem razdajanju,
napravi jih neutrudne v službi
in velikodušne v žrtvovanju.
Njihov zgled naj odpre še druga srca,
da bodo slišala tvoj klic in šla za teboj.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega žívljenja
krščanskim družinam in daj
da bodo goreče v veri in službi Cerkvi
ter bodo tako omogočile,
da vzklijejo in rastejo novi duhovni poklici.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega žívljenja
vsem ljudem,
še posebej fantom in dekletom
ki jih kličeš v svojo službo.
Razsvetluj jih pri odločitvah,
pomagaj jim v težavah,
ohranjaj njihovo zvestobo.
napravi jih pripravljene in pogumne,
da bi kakor ti darovali svoje žívljenje zate,
da bi tudi drugi imeli žívljenje.

Papež Janez Pavel II.

ISKRE

glasilo semeniščnikov
Srednje verske šole
v Vipavi

Mentor

Stane Gradišek

Urednika

Janez Kvaternik

Peter Lah

Vinjete

Rok Pogačar

Peter Fon

IZDAJA

4. LETNIK SVŠ

Tiskajo: Robert Bahčič

Zoran Bajc

Andrej Benda

Janez Kavčič

Franc Klopčič

Andrej Kravos

Matjaž Kravos

Miran Srša

Razmnoženo v 400 izvodih.

Naslov: ISKRE, 65 271 Vipava 149

* * *

Vzdržujejo se s prostovoljnimi prispevki

* * *

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

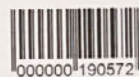
Leto

Škofjiska gimnazija

SKRE

Inv. št.

19057

Semenišče Vipava

